

လရောင်ကျွန်းရင်

မချစ်တတ်သူချင်း

မချစ်တတ်သူချင်း

အခန်း (၁)

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ်ကွယ်၊ သမီးလေးသာမကယ်ရင် သူတို့ မောင်နှမတွေအဖြစ်ကို တွေးကိုမတွေးရဲတော့ဘူး”

“ဟာ . . . ဒေါ်ဒေါ်မြကလဲ . . .”

ရှိုင်းက ဒေါ်မြကို ရုတ်တရက် ဝင်ဟန့်လိုက်ပြီးမှ ဒီဘက်လှည့်၍ . . .

“မကြင်နာ ကိုကျေးဇူးမတင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ထောင်တန်းကျသွားနိုင် တဲ့ ကိစ္စမျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“အို . . . မကျဘူးလို့ ပြောလို့ ရမလား”

ရှိုင်း ကို အစ်မဖြစ်သူက ဝင်ဆူပြန်သည်။ ကြင်နာ ကတော့ အားလုံးကို အပြုံးမပျက်ကြည့် လျက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မစွက်ဖက်၊ မဝေဖန်။

ဒီအိမ်ကလေးပေါ်ကို သူမ ရောက်လာခဲ့တိုင်း ဒေါ်မြ ဆိုသည့် မိန်းမကြီးက ဟိုဘက်အိမ် ကနေ အူယားဖားယား ပြေးလာနေကျ။

“ဟော သမီးလေး ပါလာသလား။ အိမ်ပေါ်တက်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြမုန့် ဗိုင်းတောင့်လုပ်ထား တာရှိတယ်၊ လာပို့မယ်သိလား၊ စားပြီးမှ ပြန်နော်”

ဆိုတာမျိုးတွေနှင့် ပျူငှာခဲ့၏ ။ ဒီအိမ်မှာ အဆိုးအကောင်း ဘာတွေဖြစ်နေနေ ဘယ်သူတွေ ဖုံးထားထား ဒေါ်မြ အကုန်ပြောပြတ

တံ၏ ။

အတင်းအဖျင်းပြောပုံမျိုးမဟုတ်ဘဲ သူမလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်တာ မို့ တတ်နိုင်သည့်လူကို ပြောပြ အကူအညီလိုချင်တာမျိုး။ သူမကို ခရောင်း ကတော့ ကျေးဇူးတင်နေပါသည် ။ အဒေါ်သား ရင်းလိုလည်း ခင်တွယ်နေခဲ့၏ ။

‘နေရာတကာပါလွန်းတာ’ ဟု တွက်ကာ မကြည်လင်သူက ရှိုင်းပဲဖြစ်သည် ။

ရှိုင်းနဲ့ ခရောင်းက မောင်နှမဖြစ်ကာ အကြီးဆုံးအစ်မက မွေးခဲ့သည့် ကလေးနှစ်ယောက်ကို မောင်နှမနှစ်ယောက်က စောင့်ရှောက်နေကြခြင်းဖြစ်သည် ။

တူကလေးနှစ်ယောက်ကို ရှိုင်းရော ခရောင်း နှစ်ယောက် ချစ်ကြသည် ။ ဒါပေမယ့် လူကြီးမိဘအုပ်ထိန်းသူတွေမရှိကြဘဲ မောင်နှမ နှစ်ယောက် ဖြစ်သလို ရုန်းကန်နေကြရသဖြင့် ကျပ်တည်းခြင်းသံသရာထဲမှာ ပဲ တဝဲလည်လည်။ ဒါကို စကားပြောတိုင်း ဂျစ်ကန်ကန် အဆင်မပြေ ဖြစ်နေသဖြင့် ဒေါ်မြကလည်း ရှိုင်း ကိုဆို တည့်တည့်ပဲကဲ့ရဲ့ ၏ ။

“လူတိုင်းမှာ တော့ မာနရှိကြတာပဲဟေ့၊ ဒါပေမယ့် ရှိစရာရှိမှ ရှိလို့ ရတာ ၊ ကိုယ်မတတ်နိုင် တာကို မတတ်နိုင်ဘူးပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ပြောလျှင် ရှိုင်း က မခံ။

“အဲဒီ လိုလိုက်ပြောတော့ ဘယ်သူတွေကအလကားလာပေးသလဲ”

“ကြင်နာ ပေးတယ်လေ၊ ငါကရော လူတိုင်းကို လော်စပီကာနဲ့ လိုက်အော်ပြောနေလို့ လား၊ နင်တို့ မောင်နှမကို ကြင်နာ ဘယ်လောက် ကူညီ

ခဲ့သလဲဆိုတာ ပြန်စဉ်းစားလေ”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ လောကကြီးက ဘာကိုမှ အလကားမပေးဘူး၊ အဲဒီ ကြင်နာဖော် ဆိုတဲ့ မိန်းမရဲ့ လက်အောက်မှာ ကျွန်တော့်အစ်မ ဘယ်လိုပြားပြားဝပ်နေရသလဲဆိုတာကျတော့ ဘယ်သူ သိသလဲ”

“ဖြစ်ရလေ နက်ရှိုင်း ရယ်”

ဒေါ်မြက ဒေါသဖြစ်လွန်းပြီဆို ဒီလိုပဲ နာမည်တွေကို တစ်စတစ်ဆုံး ခေါ်တတ်၏ ။

“ဟိုက ကားလေးနဲ့ လာခေါ် စားသောက်ဆိုင်တွေမှာ သူ စားသလို လိုက်စား၊ သူသွား လေရာ ကားတဝီဝီနဲ့ လိုက်ပေးနေရုံနဲ့ ငွေကို သိန်းနဲ့ ချီပြီး ပုံချပေးနေခဲ့တာ တစ်ကြိမ်တည်း၊ နှစ်ကြိမ်တည်းလား”

ဒေါ်မြ ဤသို့ပြောတိုင်း ရှိုင်း ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲရှိကာ မောင်နှမ စကားတွေများ ရ၊ ရှင်းလင်းရတွေဖြစ်ကုန်သည် ။

“တော်ကြပါတော့၊ တော်ပါပြီ၊ အမလေး နောက်ကို ကျုပ် ဝင်မပြော မိအောင် ဟောဒီပါးစပ်ကို ပလတ်စတာနဲ့ ကပ်ထားပါ့မယ်”

ဒေါ်မြ ထဘီတစ်ဖက်မ၍ ဟိုဘက်ပြန်ကူးသွားမှ ဒီဘက်က မကျေ လည်ပွဲလည်း ပြီးလေသည် ။

“ငါ စိတ်ညစ်ပါတယ် ကြင်နာရယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်မြက တစ်မျိုး၊ ရှိုင်းက တစ်မျိုး၊ ဘယ်စကားကြား ကြား နင့်ခေါင်းထဲထည့်ပါနဲ့ ဟာနော်၊ ငါ့ ကို နားလည်ပါ၊ ရှိုင်းကလေ ဖေဖေတို့ ရှိတုန်းကတည်းက ဆိုးတာဟ၊ ဖေဖေကလဲ သူ့ကို ဆယ်တန်းအောင်အောင်မဖြေတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှက်ကြောက် ကြိုးစားလာအောင် အမျိုးမျိုးချိုးနှိမ်ပြောတာတွေရှိတယ်၊ ဖေဖေကဆူ၊ ရှိုင်း က အိမ်မကပ်နဲ့ အပေါင်းအသင်းတွေလဲစုံလာတယ်၊

အပြောအဆိုတွေလဲ နင်ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲဟ”

ခရောင်းက ကြင်နာ့ကို နှစ်ယောက်တည်းရှိတဲ့ အချိန်မှာ တောင်းပန်သည်။ ကြင်နာက အပြုံးမပျက်ခဲ့ပါ။ သူမစိတ်ထဲမှာ ခရောင်း၏ မဟုတ်မခံစိတ်လေးကို သဘောကျခဲ့သည်။

ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် မိဘတွေ ဆုံးပါးသွားခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာ အစ်မအကြီး ဆုံးသွားခဲ့တော့ သူမဘာသာအလုပ်ရှာရင်း အလုပ်တစ်ဖက်နှင့်ကျောင်းပြီးအောင်တက်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ဒီလိုခွဲစိတ်နှင့် မာနရှိတာလေးကိုလည်း အထင်ကြီးခဲ့၏။ သူမဘဝမှာ တော့ ဆင်းရဲတယ် ဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့တဲ့ သူမို့ ဘာမှ မရှိတဲ့ လူတွေ မာနကြီးတာကို သဘောကျသည်။

‘ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ်ရပ်တည်ခြင်း’ ဆိုသည့်အပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူတတ်ကြသည့်လူတန်းစား တွေကိုလည်း စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းများကြောင့် ခရောင်းကို သူမ နှစ်နှစ်ကာကာခင်မင်ခဲ့သည်။ ငယ်သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပေမယ့် ထို့ထက်ပို၍ ရင်းနှီးခဲ့သည် ထင်၏။

ခရောင်း၏ ပညာရေး နောက်ဆုံးနှစ်ကျမှ အစစ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတော့လည်း သူမကပဲ အခက်အခဲတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး ခဏခဏအချုပ်ထဲရောက်တတ်သည့် ရှိုင်း ကို ခဏခဏပြန်ထုတ်ပေးတဲ့ အထိ ကြင်နာက ပါဝင်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ စတုတ္ထအကြိမ်ဖြစ်လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်းပါပဲ၊ ဒေါ်မြက ကျေးဇူးတွေအထပ်ထပ်တင်နေကာ ရှိုင်းက ရှူသိုးသိုး။

“ကျွန်တော် ကလေးတွေ သွားကြိုဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ခရောင်း နောက်ထပ် စကားမဆက်သေးခင် ထထွက် သွားလေသည်။ ။ ခရောင်းက ကြင်နာ့ကိုရော ဒေါ်မြကိုပါ အားနာလွန်း သဖြင့် ပြုံးနေတာတောင် မဲ့နေတာနှင့် တူနေတဲ့ အဖြစ်။

“တကယ်ပဲ ကြိုကိုမကြိုဖူးဘူး၊ ကျုပ်က ဘေးကနေ ဘာမဆိုညာမ ဆိုင် ကျေးဇူးတွေတင် ပေးနေတာကို သူတောင်မှ ပြောရသက်သာသေး တယ်”

ဒေါ်မြက ဆင်းထွက်သွားသည့် ရှိုင်း၏ ကျောပြင်ကိုလိုက်ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းထိုးတော့မ လို မဲ့ရွဲလျက် ...

“အဲဒီ ကောင်လေးဟာ ဘယ်လိုအချိုးမပြေမှန်းကိုမသိဘူး၊ ငါက ညည်းကြောင့်ပါ”

ကိုယ့်ဘက်လှည့်လာတော့ ခရောင်း က ပျာပျာသလဲခေါင်းညိတ်လို က်ကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်မြရယ်၊ အဲဒါကို ခရောင်းက နားလည်ပါတယ်၊ ရှိုင်းကိုတော့ သည်းခံလက်စနဲ့ နေလိုက်ပါ ဒေါ်ဒေါ်မြရယ်နော်၊ သူ့မျက်နှာကိုက မချိုသာတာ၊ ပြောပုံကလဲ ဖေဖေ ကိုတောင် ဒီလိုပဲဟာ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြ သိသားနဲ့ ”

“သိပါ သိပါ”

ဒေါ်ဒေါ်မြက မရှိတော့သည့်လူကို လှမ်းမှန်း၍ မျက်စောင်းရွယ်နေရင်း ကြင်နာ့ကို လှည့် ကြည့်တော့ ပျူငှာသည့်အပြုံးနှင့် ...

“အဲဒါပဲ သမီးရယ်၊ ဒီကောင်လေး မျက်နှာပေါက်ဆိုး အပြောဆိုးနဲ့ တစ်သက်လုံးက မိဘလို နေလာခဲ့တဲ့ ဒေါ်ဒေါ်မြလိုလူတောင် တစ်ခါတ

စံခါ တယ်ပြီးသည်းမခံချင်ဘူး”

ဟု ရှိုင်း ဘက်ကနေ တစ်ဆင့်ပြန်တောင်းပန်နေကာ . . .

“အခု သမီး ဘယ်လောက်ကုန်သွားလဲဟင်”

“ကြင်နာ က ရယ်ပြု၍ လက်လေးခါလိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်လောက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဒါတွေက ပြောစရာမှ မလိုတာ၊ ရှိုင်းကို လဲ သမီးက ကိုယ့်မောင်လေးလို သဘောထားတာပါ”

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ အားလုံးက သူ့အတွက်ချည်းပဲ ရှေ့တန်းတင်ကြ တာ”

“ကဲ ဒေါ်ဒေါ်မြလဲ အဲဒါတွေတော်ပါတော့၊ သူမကြိုက်မှန်းသိရင် သူ့ ရှေ့မှာ ဒီလိုကိစ္စတွေကို မဝေဖန်နဲ့ နော်၊ ခရောင်းက ဒေါ်ဒေါ်မြကို အား နာလို့ ပါ”

ဒေါ်ဒေါ်မြဘာမှ မပြောသေးခင် ကြင်နာ့ ကိုလက်ကုတ်ပြီး အပြင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည် ။

“ရှားပါးတဲ့ မောင်နှမပါပဲတော်၊ အေးပေါ့ ကျုပ်တို့ ကလဲ ဝဋ်ကြွေးကြီးပေတာကိုး”

တဖျစ်တောက်တောက်ပြောကာ ဒေါ်ဒေါ်မြက ခရောင်း တို့ ဝယ်လာ သည့် ဟင်းချက်စရာ တွေကိုယူပြီး နောက်ဖေးဝင်သွား၏ ။

တစ်အိမ်စီနေကြပေမယ့် ဒေါ်ဒေါ်မြက ခရောင်း တို့ နဲ့ နေသလိုပါပဲ။ ဒီဘက်မှာ ချက်ပြုတ်သိမ်းဆည်းတာတွေ အားလုံးပြီးပြီဆိုမှ သူ့အိမ်ဘက်ကို ပြန်ကူးသွားတတ်တာဖြစ်သည် ။

ခရောင်း က စားသောက်စရာလေးတွေကို ဒေါ်ဒေါ်မြအတွက် စားဦး

စားဖျားပို့ပေးရုံနှင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက်က မိဘနဲ့ သားသမီးတွေလို ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ပင်။

ဒေါ်ဒေါ်မြသည် ခရောင်းတို့ ၏ အစ်မကြီး ပန်းနုရီ အား သူမ၏ ဆုံး သွားသောသမီးနှင့် ချွတ်စွပ်တူသည် ဟူသောအစွဲဖြင့် ပန်းနုရီ ကို ထိန်း ကျောင်းပေးရင်း ဒီအိမ်သားလိုဖြစ်သွားခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ ပန်းနုရီ ဆုံး သွားကာ ကျန်ခဲ့သောကလေးတွေအထိ သံယောဇဉ်မပြတ်ခဲ့ဘဲ ထိန်း ကျောင်း လာခဲ့တာ ဒီနေ့ထိ။

“ဒေါ်ဒေါ်မြ က စကားများ တတ်ပေမယ့် နင်တို့ မောင်နှမကို ချစ် သားပဲနော်”

ကားနားကိုရောက်လာတော့ ကြင်နာက အပြုံးတစ်စနှင့်ပြော၏ ။ ခ ရောင်း မလုံမလဲ ပြုံးလိုက်မိကာ . . .

“ချီးမွမ်းတာလား၊ ကဲ့ရဲ့ တာလား ကြင်နာ ရယ်၊ ရှိုင်း က တကယ်ကို ဆိုးပါတယ်”

“ကဲ့ရဲ့ စရာလားဟ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းကို ကဲ့ရဲ့ ပြီး ငါ့မှာ ဘာအကျိုးအမြတ်တွေဖြစ်လာမှာ မို့လို့ လဲ ၊ တကယ်ပြောတာပါ။ သူ ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ လုပ်ကိုင်ပေးရှာတာပဲ၊ တွေးကြည့်ရင် ဘာမှ မဆိုင်ကြ တဲ့ လူတွေလေ၊ ငါက တစ်ယောက်စီကို တွေးကြည့်ပြီး ပြောတာ၊ ရှိုင်း လဲဆိုးပေမယ့် ညစ်ပတ်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ မာန လေးရှိနေတာပါ”

အေးပါ၊ အဲဒါတွေထားပါတော့၊ နင် အခု ဘယ်သွားစရာရှိသေးလဲ”

“ရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် နင့်မှာ လဲသောကနဲ့ ဆိုတော့ နေပါစေတော့၊ မ နက်ဖြန်ကျမှ ပဲသွားတော့ မယ်”

ကြင်နာ က ပြောပြီး ဆလင်းဘတ်ခ်ကို ပခုံးပေါ်ထပ်ဆွဲတင်သည်။ ။
ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်တော့ ခရောင်းက လက်ကို ဆွဲထား၍ . . .

“အဲဒီ လိုတော့မပြောပါနဲ့ ကြင်နာရယ်၊ နင် ဒီနေ့ ငါ့အတွက် ဖြေရှင်း
ပေးခဲ့ရတာ ၊ ငွေလဲကုန်၊ အချိန်လဲကုန်၊ ဒီတိုင်း နင်ပြန်သွားရင် ငါက ဘ
ယ်လိုလုပ်စိတ်ကောင်းမှာ လဲ”

“စိတ်ကောင်းကောင်း ထားပြီးနေခဲ့၊ ပိုက်ဆံကိစ္စတွေ ခဏခဏ ထ
ည့်ပြောတာ ငါ မကြိုက်ဘူးဆိုတာလဲ နင် မမေ့နဲ့ ၊ ငါ့အတွက် ဘာမှ အပ
န်းမကြီးတာတွေကို နင်က ဘာဖြစ်လို့ အပန်းတကြီး ခေါင်းထဲထည့်နေ
တာလဲ”

ကြင်နာ က ပြောရင်း ဆံပင်လေးတစ်ချက်သပ်၍ တံခါးဆွဲဖွင့်သည်
။ ပခုံးလေးတစ်ဖက် တိမ်းကာ ကားထဲဝင်လိုက်တော့ ကျောမရောက်တ
ရောက်ဆံနွယ်တွေက ဝဲခနဲလွင့်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်က သူမကြောင့် ပိုလှ
သွားသည်။ ။

“တုတ်တုတ်”

လက်ပြု၍ ဘက်ခံဆုတ်သွားတော့လည်း သူမမျက်နှာလှလှလေးကို
ခရောင်း ငေးကြည့်နေ မိသည်။ ။ တက္ကသိုလ်မှာ တုန်းကလည်း ‘ကြင်နာ
ဖော်’ ဆိုသည့် သူမအကြောင်းကို ယောက်ျားလေး တော်တော်များများ
၏ ပါးစပ်ထဲမှာ တစ်ဖွဲ့တစ်နွဲ့ကြားရသည်။ ။

ကဗျာတွေ စာတွေ ပလူပျံအောင်ပို့လွှတ်ပြီး ခစားဝင်ခဲ့ကြတာလည်း
အများကြီးပါ။ ။ ကြင်နာက ဘယ်သူ့ကိုမှ ရွေးချယ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ
မာနကြီးကြီးနေတတ်ခဲ့တာမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ။

ကြင်နာဖော် ဆိုသည့်အတိုင်း ဘယ်သူ့ကိုမဆို စိတ်ချမ်းသာအောင်

ပြောတတ်သည် ။ ကူညီချင်သည့်စိတ်လေးလည်း ရှိ၏ ။ သူမမျက်နှာ
လေးက ချိုနေသည် မို့ တချို့ယောက်ျားလေးတွေ က အထင်မြင်လွဲကြ
သေးသည် ။

သူတို့ ကိုမကြိုက်ဘူး၊ မခိုက်ဘူးဆိုကာမှ မာယာများ တာတွေ၊ မျက်
နှာများ တာတွေနှင့် စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ပေါက်သွားတတ်ကြ၏ ။

ကျောင်းပြီးပြီဆိုမှ ရည်းစားလေးတစ်ယောက်ပဲထားခဲ့သည် ။ ထိုတ
စ်ယောက်က သူမကို ကလဲ့စားချေတာပါဟု ပြောင်ပြောင်ပြောပြီး ဖြတ်
တောက်သွားခဲ့သည် ။

“တော်တော် မိန်းမလို မိန်းမရနိုင်တဲ့ ကောင်”

ခရောင်း တက်ခေါက်တော့ သူမက အပြုံးမပျက်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ ဒီလောက်နဲ့ ငါ အသည်းမကွဲပါဘူး” ဟု ပြောသေး
သည် ။ ဒီတစ်ယောက် ကိုတော့ သူမ တကယ်ချစ်ခဲ့သည် တဲ့ ။

“ကိုယ်ကချစ်နေလို့ လားမသိဘူး ခရောင်းရယ် သူ ဗိုလ်ကျချင်တာ
လေးကိုပဲ သာယာလာမိ တာ” တဲ့ ။

မနက်ကတော့ စိတ်မညစ်ဖူးသည့်လူက စိတ်ညစ်ပါသည် ဟု
ပြောပြီး ခရောင်းဆီကို ရောက်လာခဲ့သည် ။ ဒီကျတော့ သူ့ထက်ပိုသည့်
ဒုက္ခတွေနှင့် ခရောင်း ကြောင့် စိတ်ညစ်နေတာတွေ ကို မေ့သွားခဲ့သည်
လားမသိ။

ပြန်သွားတော့လည်း ပြုံးလို့ ပါပဲ။

တကယ်တမ်းကျတော့ ကြင်နာကလဲ မိဘမဲ့လေးပါ။ ဒါပေမယ့် သူမ
မှာ သုံးဖြုန်းမကုန်နိုင် သည့် မိဘဘိုးဘွား၏ အမွေအနှစ်တွေက အစုလို
က်၊ အပုံလိုက်။ ပညာလည်း စုံပြီဖြစ်ကာ ရုပ်ရည်အားဖြင့်လည်း သာလွ

န်ချောမောပြီးသား။ သူမဘဝမှာ လိုအပ်တာ ဘာမှ မရှိတော့လို့ ပြုံး ရယ်နေနိုင်သည် လား။

ခရောင်း တို့ ဘဝကတော့ မရှိပြီးရင်းရှာနေသည် ။ ဒုက္ခနဲ့ သောက က တစ်လှည့်စီဝင်ပြီး မိတ်ဆက်ရင်းနှီးနေခဲ့၏ ။ ထိုအခါ ရင်နာမိသည် က ကိုယ့်နာမည်ကိုပဲ ဖြစ်၏ ။

ဘာဖြစ်လို့ များ သူမနာမည် ‘ခရောင်းရင့်’ ဖြစ်နေခဲ့တာလဲ . . .။

*

အခန်း (၂)

“နင်ဟာလေ နက်ရှိုင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကို ဘယ်နေရာမှာ နက်ရှိုင်းခိုင်း နေသလဲမသိဘူး၊ အတွေးတိမ်တာကတော့ ရေမရှိတဲ့ ချောင်း နှာခေါင်း ဖော်သေမယ်ဆိုရင်တောင် သေဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာတွေလာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ညစ်နေရတဲ့ အထဲ”

“ဘယ်သူက လန်းနေလို့ လဲဟဲ့၊ အိမ်မှာ မပြေလည်တာတွေသိရက် သားနဲ့ နင် ခဏခဏ ပြဿနာရှာနေတာတွေ တော်သင့်ပြီ၊ အစ်မကို အစ်မလို သလောထားပြီး ငါ့စကားကို တစ်ခါတလေ နားထောင်စမ်းပါ၊ မိုးကြိုးပစ်မသွားပါဘူး”

“မိုးကြိုးပစ်မှာ စိုးလို့ နားမထောင်တာ”

ထမင်းစားလို့ မပြီးသေးဘဲ ရှိုင်းက လက်ဆေးပြီး ထသည် ။ ကလေး နှစ်ယောက်က ရှိုင်းကို တစ်လှည့်၊ ခရောင်းကို တစ်လှည့် လိုက်ကြည့်နေ ကြ၏ ။

ခရောင်း ဒေါသဖြစ်သွားသော်လည်း ကလေးတွေ မျက်နှာကို မြင် ကာ စကားလုံးတွေ တစ်ဝက်လောက်လျှော့ချပြီးမှ . . .

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့ လဲ၊ ပြောတာ ပါးစပ်မပိတ်သေးဘူး”

“နင် ပါးစပ်ပိတ်မှ ဆိုင်ရင် နားရော၊ ခေါင်းရော ပူပြီး ဆံပင်တွေက ဖြူသွားဦးမယ်”

“အဲဒီ လောက်ပြောတာတောင်မှ နင် နားထောင်ဖူးလို့ လား”

ဖြစ်ရသည့်ဒေါသက လူနဲ့ မဆုံတော့ပေ။ ကိုယ်က အစ်မ ဆိုပေမယ့် မမကြီးနဲ့ ခရောင်း ကျတော့ ငါးနှစ်တောင်ကွာတာ ရှိုင်း နဲ့ ကျတော့ တစ်နှစ်သာလေးပဲကွာ၏ ။

ခရောင်း ကိုမွေးပြီး သုံးလကျော်ကျော်လေးမှာ မေမေက ရှိုင်းကို ကိုယ်ဝန်ထပ်ရခဲ့သဖြင့် ရှက်လွန်းလို့ ခေါင်းတောင်မဖော်ဝံ့ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ခဏခဏ ပြောဖူးသည် ။

ထို့ပြင် မမကြီးနဲ့ ခရောင်းတို့ က အသက်ငါးနှစ်ကွာနေသောကြောင့် ရှိုင်းနဲ့ ခရောင်းကျတော့ အကြီးနဲ့ အငယ်လို မသတ်မှတ်ဘဲ ကစားဖော် ဟု သဘောထားခဲ့သည် တဲ့ ။

ရှိုင်းက နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောတာကိုလဲ ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ချစ်စရာ လေးဟု တွက်ကာ နားထောင်ကောင်းနေခဲ့ပြီး အရွယ်တွေရောက်လာ ကာမှ ‘ကိုယ့်အစ်မကို ဒီလိုမပြောရဘူး’ ဟု ဆုံးမတာ မအောင်မြင်တော့ ပေ။

ရှိုင်းက ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ဇွတ်ထိုးရယ်ပါ။ ခုကျတော့မှ နင် တွေ ငါတွေပြောနေတာ ကို နားခါးပေမယ့်လည်း မတတ်နိုင်တော့ပေ။

“တီတီကလဲ ပြောဆိုမရရင် ရိုက်ပစ်လိုက်ပါလား၊ သားတို့ ကျတော့ အကြီးနဲ့ အငယ် ရန်မဖြစ်ရဘူး၊ ပြန်မပြောရဘူးနဲ့ ”

ညီသူ က ထမင်းလုတ်သွင်းထားသည့် ပါးလေးတစ်ဖက် ဖောင်းလျက် သွက်သွက်လက် လက်ဝင်ပြောသည် ။

“အံ့မယ်”

ရှိုင်းက လက်ကို ဆပ်ပြာနဲ့ ဆေးနေရင်း ဒေါသမျက်နှာကြီးနှင့် လှည့်

လာသည်။ ။

ညီသူ က ရှိုင်း မျက်နှာကို ဂရုမစိုက်ပါ။

“ဟုတ်သားပဲ၊ လေးလေးက ကိုယ့်အစ်မကို ဘာဖြစ်လို့ ခံပြောနေ တာလဲ၊ သားတို့ ဆရာမက ပြောတယ်၊ ကိုယ့်မိဘတိုးဘွားတွေ ဆုံးမ တာကိုနာခံရတယ်၊ လူကြီးတွေပြောတာဆိုတာကို အတုယူတဲ့ ”

ညီသူ က နောက်ထပ် ထမင်းတစ်လုပ်စာ အပုံ လိုက်လေး ပန်းကန် ထဲမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ်စု ယူနေရင်း ဆက်ပြော၏ ။

“လေးလေးပြောတာတွေကို အတုယူမယ်ဆိုရင် ကိုကိုကို သားလဲခံပြောမှာ ပဲ”

“ပြောကြည့်ပါလား၊ တင်ပါးမှာ လက်ငါးချောင်းရာ သေရာပါသွားမှာ ပေါ့”

“ဟွန့်”

ညီသူက အဆီပြန်နေသည့်နှုတ်ခမ်းလေးကိုမဲ့တော့ ခရောင်းရယ်လို က်မိ၏ ။ ဒီအိမ်မှာ ရှိုင်း ကိုနိုင်တာ ညီသူ တစ်ယောက်ပဲရှိသည် ။

အကြီးကောင် သုတအောင်ကတော့ ကြောက်လည်း ကြောက်သည် ။ အနေလည်း အေး၏ ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အကြီးက သုံးတန်းဖြစ် ကာ ညီသူ က ပထမတန်း။

မမကြီးခမျာ အိမ်ထောင်ရေးကံ မကောင်းခဲ့ရှာပေ။ အထည်ကြီးပျ က်ထဲက လူချောလူလှ ဆိုတာကို လက်ထပ်ခဲ့ပြီး ထိုယောက်ျား လက်ကြောမတင်းသမျှ သူမချည်းပဲ ကုန်းရုန်းအပင်ပန်းခံ သည် ။

မေမေတို့ က စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ကိုရော တက္ကစီတစ်စီးကိုပါ အ

မွေအဖြစ်ထားခဲ့ပေမယ့် မမကြီးက သူ့ယောက်ျား သင်္ဘောတက်ခွင့်ရ အောင်ဆိုပြီး အားလုံးကို ထိုးကြိတ်ရင်းနှီးပေးသည်။ ။

ထိုအခေါက်မှာ လူလိမ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ယောက်ျားကလည်း ကျေးဇူး မတင်၊ ပစ္စည်းတွေ လည်း ကုန်ကာ ပန်းနုရီ ရောဂါဝင်တော့သည်။ ။ ထို့ နောက်တစ်နှစ်လောက်ကြာမှ ယောက်ျားဖြစ်သူ က သူ့အဆက်အသွယ် နဲ့ သူ သင်္ဘောလိုက်ခွင့်ရဖို့ အကြောင်းဖန်လာခဲ့၏။ ။ ဒါပေမယ့် ပန်းနုရီ မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ။

“ဟုတ်တယ်၊ အစက ရှင့်အတွက် ကျွန်မ ပုံအောအကုန်ခံခဲ့တာပဲ၊ အ ခု ကျွန်မမှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေပြီ၊ ရှင့်ကို ဝေးဝေးမသွားစေချင်တော့ဘူး၊ ဒီ မှာ ပဲ ရသလောက်ဝင်ငွေနဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုရှာပြီး အနားမှာ နေပါ”

“ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ မွေးလာမယ့်ကလေးအတွက် ကြိုးစားရမှာ မဟုတ်ဘူး လား၊ မင်းနားမှာ နေပြီး ငါဝင်မွေးပေးလို့ ရသ လား၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို လာမရစ်နဲ့ ၊ မင်းညီမတွေ မောင်တွေ ငါ့ကို မကြည်မလင် စောင်းမြောင်းကြည့်ကြတာလဲ မခံနိုင်ဘူး၊ အခု ငါ့အလုပ် အတွက် ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ရှာလာတာ၊ သူတို့ အပြောမခံချင်လို့ ဆိုတာ မ င်း နားမလည်ဘူးလား”

“အို . . . မကြည်လင်တာကတော့ မကြည်လင်အောင် ကျွန်မတို့ က လုပ်ခဲ့တာကိုး၊ သူတို့ စံစားရမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကျွန်မတို့ က လုပ် ခဲ့တာကိုး၊ သူတို့ စံစားရမယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ကျွန်မ ထင်သလိုလုပ်ပ ့်ခဲ့တာ ဘာတစ်ခွန်းပြောခဲ့လို့ လဲ၊ ရှင် နေရာတကာ မာနမကြီးပါနဲ့ ”

“ကြီးရမှာ ပဲ၊ လက်ကြောမတင်းတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ မင်းညီမတွေကို ငွေထုပ်နဲ့ ပေါက်နိုင်ကာ မှ ပြန်လာမယ်”

အပြောကြီးသွားခဲ့တာလား၊ တကယ်ကြီးပွားသွားလို့

နောက်ကြောင်းကိုမေ့သွားတာလား တော့မသိပါ။ ဒီနေ့ထိ
ထိုယောက်ျားကို အစအနပင် မမြင်ရတော့ပေ။ ဤသို့ ကံမကောင်းခြင်း
များ စွာဖြင့် ရှင်သန်လာခဲ့ရသဖြင့် ကိုယ့်ဘဝ ဆင်းရဲပင်ပန်းနေတာ
တောင်မှ ဒီကလေးတွေကို သူမတို့ မငြိုငြင်ရက်ခဲ့ပေ။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ထမင်းစားနေတာကို ငေးကြည့်ရင်း ခရောင်း
မျက်နှာလေးက ပြုံးနေ ၏။ ကလေးတွေ ထမင်းစားနေတာနှင့်မတူပါ။
လူကြီးတွေစားသည့်ပန်းကန်ထဲမှာ လိုပဲ ဟင်းထည့် လိုက်ကာ သေသေ
သပ်သပ်လေးနယ်ပြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်လိုက်တာက အစ ယဉ်ကျေးသိမ်
မွေ့နေ တာလေးတွေက ပေါ်လွင်သည်။ ။

ဒီကလေးတွေဟာ အဖေ အမေ မရှိခဲ့လို့ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ၊ ရမ်း
ကားလိုက်တာ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်မလာရအောင် ခရောင်းတို့ နှစ်ယောက်စ
လုံး ဂရုစိုက်ခဲ့သည်။ ။

ရှိုင်း ကိုယ်တိုင် သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပဲ ဗရုတ်သုတ်ခ ရှုပ်ပွနေပါစေ
သူတူတွေကို အကျိကြိယ်သီးဖြုတ်ပြီး ရင်ကွဲနဲ့ နေတာ မကြိုက်။

ဆံပင်တွေ ရှုပ်ပွလေလွင့်နေရင်လည်း ဆူသည်။ ။

“ဟိုနှစ်ယောက် လာခဲ့၊ ဆံပင်သွားညှပ်မယ်”

ဆိုပြီး ဆွဲချသွားတတ်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဆံပင်တွေမှာ ခေါင်းလိမ်းဆီ
ရောင်နှင့် လက်နေမှ ကြိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ ညီသူ က ရှုံ့တိရှုံ့မဲ့နှင့် . . .

“လေးလေးနော် လေးလေးကျတော့ ဆံပင်ပွပွနီနီကြီးနှင့် . . .”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့လိုမနေစေချင်လို့ ပြင်ပေးနေတာ၊ မရှည်နဲ့ နားရင်း
အုပ်ခံရမယ်”

ရှိုင်း ကလည်း အပြောအဆို မညင်သာပါ။ ဒါပေမယ့် ညီသူ တို့ ညီအ

စ်ကိုက ရှိုင်း ကိုပိုပြီး ခင်တွယ်ကြသည်။ ။

ရှိုင်း က သူ့အားတိုင်း တူနှစ်ယောက်ကို လက်တွဲပြီး လျှောက်လည် တာ၊ မုန့်ကျွေးတာ၊ နောက်ဆုံး လမ်းဘေးမှာ ကစားချင်ပါသည် ဆိုရင် တောင်မှ ကိုယ်တိုင်ဝင်ကစားပေးတတ်သူ။

ထို့ကြောင့် ချစ်ကြတာလည်း ဖြစ်မှာ ပါ။ ခရောင်းကတော့ အလုပ် တစ်ဖက်၊ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ဖတ်ဖတ်မောနေခဲ့သည်။ ။ ကလေးတွေနဲ့ ဆုံမိတော့လည်း ဆုံးမစကားတွေ ပြော၊ ဆူတန်တာဆူ၊ ရိုက်တန်တာရို က်ဖို့ လူကြီးသူကြီးရာထူးကို ပြိုင်ဘက်မရှိရခဲ့တာဖြစ်သည်။ ။

“ရှိုင်း ဘယ်လဲလို့ မေးနေတာ မဖြေဘူး”

အတွေးလွန်နေသဖြင့် ရှိုင်း အပြင်ထွက်သွားတာမြင်မှ ကမန်းကတ န်းလှမ်းမေးရသည်။ ။

“ကောင်းမြတ်တို့ အိမ်ကို၊ ခဏပဲ”

“ခဏပဲရမှာ နော်၊ တော်ကြာ ကြင်နာ လာခေါ်ရင် ငါလိုက်သွားရဦး မှာ ၊ ကလေးတွေ ကျောင်းပိတ်တဲ့ ရက်ကြီး တစ်ယောက်မှ အိမ်မှာ မရှိ လို့ မဖြစ်ဘူး”

ကြင်နာ ဆိုသည့်အသံကြားသည့်နှင့်ရှိုင်း က တံခါးဝမှာ ချက်ချင်းပြ န်ပေါ်လာကာ . . .

“နင်လဲ အဲဒီ တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကိုင်တုတ်ဖြစ်နေပြီ၊ ဟွန်း . . . မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာ”

“မပြောနဲ့ လေ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ ငါတွဲတာ ဘာမှ မဖြစ်ဖို့ မရှိဘူး၊ သူ ကောင်းလို့ ငါ့အတွက် အကူအညီတွေရနေတာရော နည်းသလား၊ နင် လဲသူနဲ့ မကင်းဘူးနော်၊ ကြီးကျယ်စကားမပြောနဲ့ ”

“သိတယ်၊ ဘာပဲလိုလို ပုံချပေးနေတာတွေ ရန်ကုန်လမ်းညွှန်ထက် တောင်မြန်သေးတယ်၊ ငါက ကျေးဇူးမတင်တတ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျေးဇူးဆိုတာ သိတတ်တဲ့ လူအတွက် ဘယ်လောက်ကြီးမားတဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလဲ နှင် သိလား၊ နှင် ငါ့ထက် တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လေးပဲကြီးတာ၊ နှင့်ထက် ငါ ပိုသိနေတာတွေရှိတယ်ဆိုတာ လက်ခံလိုက်စမ်းပါ၊ အဲဒီ တစ်ယောက်ကြောင့် တစ်နေ့နေ့ နှင် ချောင်ပိတ်မိလိမ့်မယ် သိလား”

“ဘာ . . . ဘာပြောတယ်”

“ကြင်နာဖော် ဆိုတဲ့ မိန်းမအကြောင်း နှင်သိတာထက် ငါက ပိုသိတယ်”

“ဘာသိတာလဲ၊ ကြင်နာက မျက်နှာများ တတ်တဲ့ မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး ၊ မလိုတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက သူတို့ ကို မကြိုက်တိုင်း သက်သက်နာမည်ဖျက်နေကြတာ”

“ကျွတ်”

သူပြောချင်တာက ဒီလိုသဘောကိုသက်ရောက်စေလိုတာ မဟုတ်၊ ရှိုင်း မျက်နှာ မဲ့ရွဲ့သွား ခဲ့ရ၏ ။

မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ကို ခေါင်းညိတ်ခေါင်းခါ နှစ်ရပ်ပေါ်မှာ တိုင်းတာသတ်မှတ်လို့ ရ တာ မဟုတ်မှန်း ဘယ်လိုရှင်းရမှန်းမသိ။

နှုတ်ခမ်းသားတို့ ခပ်လွန့်လွန့်ပြုံးနေတဲ့ အခါ ဒါမှ မဟုတ် လွန့်လူးသွားသည့် မျက်ခုံးတစ်ဖက် အပင့်မှာ လင်းလက်သွားတဲ့ မျက်ဝန်းတို့ ရဲ့ ရယ်မြူးရိပ်တွေမှာ လား . . . ။

ဒါလည်း သူ သေချာကြီးတော့မပြောနိုင်ပါ။ ဒါပေမယ့် ခရောင်းထက် သူ ပိုသိနေတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေချာသည် ။

ထို့ကြောင့် . . .

“ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ ငါတို့ ယောက်ျားလေးတွေထဲမှာ တောင် ဘယ်သူ့ ကိုမှ အတည်အတံ့မတွဲ ဘဲနဲ့ ဒီယောက်ျား ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြိုက်သေး ဘူးဆိုပြီး မိန်းကလေးတွေ မက်မောနေကြတာကိုပဲ သက်သက်သာသာ နေချင်တဲ့ ကောင်မျိုးတွေ ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ပါးစပ်အရသာခံပြီး ဘာ တွေပြောတတ်သေးလဲ သိလား။”

မေးလိုက်ပြီးတော့ သူ့ဟာသူပဲဆက်ပြော၏ ။

“ချစ်သူရှာတာနဲ့ အပျော်ရှာတယ်ဆိုတာ လက်လီလက်ကား သဘော ပဲတဲ့ ”

“အံ့မာ”

“အဲဒီ လိုရှိတတ်တာတွေကို နင် ကြားဖူးသွားအောင်ပြောပြတာ၊ ကြင်နာဖော် ဆိုတဲ့ မိန်းမကို နင် ဘယ်လောက်နားလည်လို့ လဲ ခရောင်း၊ သူလဲ အတူတူပဲ၊ ရည်းစားထားတာထက် ကြိုက်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည် လည်နေတာကို သာယာနေတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ပစ် ပစ်ခါခါပြောဆိုလွတ်လိုက်တာမျိုးရော နင် တွေ့ခဲ့ဖူးလား။”

ဟင့်အင်းလို့ ခေါင်းခါမိတော့မတတ်ဖြစ်သွား၏ ။ ဒါပေမယ့် သူငယ် ချင်းအတွက် ကာကွယ် လိုစိတ်က ရှိနေသေးသည် မို့ ခေါင်းတော့မညီ တ်မိပါ။ ဒါကို ရှိုင်း ကလည်း သိ၏ ။

“ပြီးတော့ ကြည့်ဦး၊ သူ ဘယ်လိုနေနေ ဘယ်လိုထိုင်ထိုင် ကြောက်ရ မယ့်လူ မရှိဘူး၊ ကြိုက်သလိုသုံးဖြုန်းဖို့ စည်းစိမ်တွေလဲ အပြည့်”

“အုပ်ထိန်းသူမရှိတာချင်းအတူတူပဲဟာကို သူများကို သွားမကဲ့ရဲ့ ပါ နဲ့ နင်က”

“ကဲ့ရဲ့ တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အုပ်ထိန်းသူမရှိတာချင်းတူပေမယ့် ငါတို့ နေရတာ က ပတ်ဝန်းကျင်သေးသေးလေးရယ်၊ ဒီဘက်အိမ်က ချောင်း ဆိုးလိုက်ရင် ဟိုဘက်အိမ်က ကြားရတယ်၊ ဒီဘက်က ပဲပြုတ်သည် ဈေး ရောင်းကပြန်လာရင် ဟိုဘက်ကိုလှမ်းပြီး ‘မလှရေ ဈေးမှာ ပုစွန်တွေ ပေါလိုက်တာ၊ ငါးတွေပေါလိုက်တာ’ နဲ့ သတင်းပေးပြီးပြီ။ ဟိုဘက်က ကလေး ဖျားနေရင် ဒီဘက်ကလူက သွားပြီး ဆေးတို့ ဖတ်ပေးရတာ နဲ့ ၊ အညော်အိုးတည်ရင် အော်ပြောရတာ နဲ့ ၊ ငါတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူမသိ အောင် လုပ်လို့ ဘာမှ မရဘူး။ အဲဒါကြောင့် အစစအရာရာဆင်ခြင်မှုဆို တာရှိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ ဖေးမမှုဆိုတာလဲ ကြည့်လေ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြဆို ငါတို့ နဲ့ ဘာမှ မတော်ဘဲနဲ့ ဒီမှာ အားလုံးလုပ်ကိုင်ပေးနေတာ”

“ဪ... ဒါကျတော့ သိနေသားပဲ”

“ကြော်ငြာမဝင်နဲ့ ၊ အဲဒါကိုပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး ”

ရှိုင်း က မျက်နှာကြီးတင်းသွားပြီး သူ့စကားပြတ်သွားမှာ စိုး၍ ဆက် ပြော၏ ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ ကြင်နာဖော်တို့ လုံးဝအပ်စပ်လို့ မရဘဲ ပေါင်းမိ နေကြတာ နင် မသိပေမယ့် ငါက အကဲခတ်မိပြီးသား၊ ဒီမိန်းမ လုံးဝမ လွယ်ဘူး”

“နင်ပြောသလောက်ပင် ကြင်နာ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဖြစ်နေရင်လဲ သူ့ သာယာမှုသူရှာတာ၊ ငါတို့ နဲ့ မဆိုင်ပါဘူး၊ ကျေးဇူးရှိတဲ့ လူကို ကျေးဇူး တင်တတ်ဖို့ ပဲကြိုးစား”

ခရောင်းက စကားပြောရင်း ပြေကျလာသည့်ဆံပင်တွေကို ကျော နောက်ပို့ပစ်လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပြီးသွားကြသည့်ကလေးတွေ ကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ကလေးတွေ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေနားထောင်ပြီး ထင်ရာတွေ တွေးနေဦးမယ်၊ သွားစရာရှိတာသွားပြီး ပြန်ခဲ့”

“ဟွန်း”

ရှိုင်းက ခါးနှစ်ဖက်ထောက်ကာ အစ်မဖြစ်သူကို ခပ်စိမ်းစိမ်းကြည့် မဲ့သည်။ ။

“ကျေးဇူး . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေ ဘယ်လိုဆပ်ရမလဲ ဆိုတာ နင် ပြင်ထားပါ။ ငါကတော့ ငါးစာကိုမြင်တယ်၊ ငါးမြားချိတ်ကို လဲ မြင်တယ်၊ လုံးဝမထင်ဘူး”

ဟု ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်လျှင် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် အိမ်ရှေ့မှာ ထိုးရပ်လာသည့်ကား နှင့် ရှိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွား၏။ ။

စူပါမင်းရောင်လည်ကပ်ကပ်လက်ပြတ်လေးနှင့် ရွှေရောင်ဝင်းနေ သော မျက်နှာလေးက ကာလာဖျော့ဖျော့တင်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် ငေးခနဲဖြစ်သွားအောင်လှနေ၏။ ။

အရောင်တောက်တောက်ကိုဝတ်ထားသလို လည်တိုင်က ပုတီးကုံး ကလည်း အရောင်တူ ဖြစ်သည်။ ။ နားတွင်းဝိုင်းကလေး ခါယမ်းလျက် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကလည်း အားလုံး ဒီအရောင် ပဲဖြစ်သည်။ ။

သူမ ကိုယ်ပေ ဖြစ်သော ဘယ်လိုအရောင်ပဲတင်တင် သပ်သပ်စီခြားနားသွားတယ်ဆိုတာ မရှိ၊ မလှမပဖြစ်လာတာမျိုးလည်း မမြင်ဖူးပါ။ ။

အလှအပ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ပညာ၊ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ဆု တောင်းကောင်းတဲ့ မိန်းမပဲ ဖြစ်၏။ ။ သူမသည် မိန်းမတို့ တတ်အပ်သော ပညာရပ်အားလုံးကို ကျွမ်းကျင်လက်မှတ်နှင့် ဘဝမှာ ကြွားကြွားဝံ့ဝံ့ရပ်

တည်လာခဲ့သည် လား။

ဒါပေမယ့် ရှိုင်း ကတော့ ကိုယ်နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းအရွယ်ချင်းမို့ မရိုး သားစွာ ခံစားသော မျက်လုံးများ နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ မကြည့်ခဲ့ပါ။

သူသိနေတာက သူမနှင့် ခရောင်း အတူတွဲနေသမျှ ခရောင်းရင့်ဆို သော ဘဝတစ်ခုဟာ သီးခြားမြင့်မားလာနိုင်ဖို့ မလွယ်။

ဘာဖြစ်လို့ လည်း ဆိုလျှင် ခရောင်းနဲ့ ကြင်နာဖော်ဟာ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လိုမျိုးလည်း မဟုတ်၊ အကျိုးတူဖြစ်ထွန်းဖို့ အကြောင်းယူ နေကြတာလည်း မပါ။

ခရောင်းရင့်သည် ကြင်နာဖော်၏ လက်စွဲတော်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဘော်ဒီဂတ်တစ်ယောက် အဖြစ်သာ . . .

“ရှိုင်း ခရောင်း ရှိလား”

“ရှိပါတယ်”

သူ ဒါပဲဖြေပြီး ကားနားကနေ ကွေ့ရှောင်ထွက်လာခဲ့၏ ။ ကိုယ့်အစ် မမို့လို့ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ တော့ မှီတွယ်မနေစေချင်ပေမယ့် အခြေအနေက ဒီအ နေအထားကနေ ရုန်းထွက်ကွာပြုကြဖို့ သိပ်မလွယ်မှန်း သူ တွက်မိပါသ ည် ။

ပြောရမည်ဆိုလျှင် ဒီအိမ်ရာလေး ခုချိန်ထိ မြဲနေတာတောင်မှ အပေါ် င်ဆုံးလှဆုံးခင်မှာ ကြင်နာ ကူညီလိုက်လို့ ဒီတိုင်းလေးရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်သ ည် ။ ထို့ကြောင့် . . .

ဒီအိမ်ပေါ်မှာ ရှိသည့် လူလေးယောက်၏ ဘဝလေးခုစလုံးဟာ သူမ နှင့်သက်ဆိုင်နေခဲ့သည် ဆိုလျှင် မမှားပေ။

ခရောင်းကလည်း ထမင်းပွဲကိုသိမ်းမလို့ ပြင်နေရင်း လှလှပပလေး လှမ်းဝင်လာသည့် ကြင်နာကိုမြင်တော့ ခုနက ရှိုင်း ပြောခဲ့သည့်စကား တွေကို သတိရသွားခဲ့၏။

“တကယ်ဆို နင်နဲ့ သူနဲ့ ရုပ်ရည်ရော ပညာရော အတူတူပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူက ရွှေရှိတော့ ရွှေရောင်တောက်တယ်၊ စိန်ရှိတော့ စိန်ရောင်ထွက်တာပေါ့။ ပြုပြင် ပြင်ဆင်မှုဆိုတာ အများကြီး ပြောင်းလဲလို့ ရတယ် သိလား၊ အထင်တွေစွတ်ကြီးပြီး အရမ်းအောက်ကျခံမပေါင်းနဲ့ ”

ရှိုင်း က သတိရတိုင်း ကြင်နာနဲ့ ခပ်ခွာခွာနေဖို့ ကိုပဲ ပြောနေတတ်သည်။

“နင့်ကို အဲဒီ တစ်ယောက် ဟိုခေါ်ဒီခေါ်နဲ့ တစ်ခါတလေ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရတယ်၊ အဲဒါ ခင်တာလား၊ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ခိုင်းနေတာ၊ ငါတို့ က ဆင်းရဲပေမယ့် သူများ အိမ်ဖော်လုပ်ရလောက် အောင် မနိမ့်လေးဘူး၊ သူက ငါတို့ မတောင်းဘဲနဲ့ လိုအပ်သမျှကို အားလုံးဖြည့်ဆည်းပေးနေပြီး တဖြည်းဖြည်း သူ့ခိုင်းဖတ်ဖြစ်အောင် လုပ်ယူနေတာ၊ ငါ အဲဒီ လိုပဲထင်တယ်”

ဟု ခရောင်း မနာနာအောင် ရင့်သီးစွာ ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ။ ဘာတွေ ပြောပြော ခရောင်း ဒီလို မထင်ခဲ့ပါ။ ကြင်နာ ကူညီခဲ့သမျှဟာ ကိုယ့်ကို ခင်လွန်းလို့ ပဲဖြစ်သည်။

သွားလေရာခေါ်ပြီး ဟိုဟာဒီဟာခိုင်းတာမျိုးရှိပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ကိုပဲယုံကြည်ခဲ့တာ ဖြစ်မည်သာ . . .။

“အံ့မယ် လူကိုငေးနေလိုက်တာ၊ ဘာလဲ သိပ်လှနေလို့ လား”

“မလှပါဘူး၊ သားတို့ တီတီက ပိုလှတာ”

“အဲ . . .”

ညီသုက ဆပ်ပြာနှင့်ဆေးနေသည့် လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက်ကို ရေစက်လက်နှင့်ဆုပ်ထား ရင်း ရုတ်တရက်ကြီး ဝင်ပြောသည်။ ပြီးတော့ လက်သုတ်ပဝါလေးလှမ်းယူပြီး သူ ဘာမှ မပြောလိုက်သလို ခပ်တည်တည်လေးထွက်သွား၏။

“သားသား နေပါဦးကွ”

ကြင်နာက အစကတည်းက ညီသုကို ချစ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကို မလှဘူးပြောပေမယ့် လည်း စိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ သူမမှာ သဘောတွေကျလို့ မဆိုး။

“သားသားက ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာကွာ”

ပြောပြီး ညီသု ပခုံးလေးကိုဆွဲထားကာ ဘေးမှာ ရွရွလေး ခြေဖျားထောက်ထိုင်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သားသားရဲ့ တီတီက ပိုလှတာပါ။ ဒါဆိုရင် ကြည့်ပါဦး၊ အန်တီကရော နည်းနည်းလောက်မလှဘူးလား”

ညီသုက ကြင်နာ့ကို သေချာပြန်ကြည့်ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ . .

.

“နည်းနည်းလှတယ်၊ တီတီလောက်မလှဘူး”

“ကဲပါ ကြင်နာရယ် စမနေပါနဲ့ ၊ ညီသုက သူ့ဦးလေးအတိုင်းပဲ၊ အရမ်းဆိုးတာ”

“တီတီနော် သားကို လိမ္မာတယ်ဆိုပြီးတော့ . . .၊ အမျိုးမျိုး . . .”

ခရောင်းနဲ့ ကြင်နာ တို့ ရယ်မိကြသည်။ ညီသုက ရယ်နေတာကိုလ

ည်း မကြိုက်ပေ။ စူပူပူ မျက်နှာလေးနှင့် အပြင်ထွက်သွား၏ ။

“ကိုကို ပြီးရင်ထွက်ခဲ့၊ နောက်ဖေးမှာ ဆော့မယ်”

ဟု နောက်ပြန်လှည့်ပြောသံလေးကလည်း မကြည်လင်၊ သုတအောင် ကတော့ လက်ကို ရေခြောက်အောင် ကပျာကယာသုတ်၍ ပြေးထွက်လိုက်သွားကာ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော၊ ကြင်နာ့ကို လှည့်လည်း မကြည့်ပါ။

“ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်စလုံး ချစ်စရာလေးတွေနော်၊ တစ်ယောက်လောက် ငါ့ကိုပေးပါလား၊ မောင်လေးအရင်းလို အမွေစားအမွေခံ မွေးမယ်လေ”

“အမလေး တော်ပါ မယ်ကြင်နာရယ်၊ သူတူတွေကို ထိပါးတယ်ဆိုပြီး ဒေါသကုမ္မာရ ကြားသွားရင် ပြဿနာတက်ဦးမယ်”

“ကြားပါစေပေါ့၊ ပိုပြီးဒေါသဖြစ်သွားအောင်ကို ပြောပေးလိုက်ဦးမယ်၊ ကလေးတစ်ယောက် ကို ကြွေးနဲ့ သိမ်းမယ်လို့...”

ကြင်နာက ရယ်နေပေမယ့် ခရောင်း မျက်နှာလေး ကွက်ခနဲညိုသွား၏ ။

“ကဲ အကျီသွားလဲဟာ၊ ဒီနေ့တော့ အစီအစဉ်ပြောင်းလို့ မရဘူး”

“အင်းပါ၊ လိုက်မှာ ပါ၊ ဒါပေမယ့် ရှိုင်း ပြန်လာမှ ဖြစ်မှာ ၊ ကလေးတွေချည်းပဲ ထားခဲ့လို့ မရဘူးဟ”

“ဘာလို့ မရရမှာ လဲ၊ ဒေါ်ဒေါ်မြကို ခေါ်လိုက်ပေါ့”

“ လာပြီဟေ့ လာပြီ”

မဖြစ်ဘူးလို့ ပြောမလို့ ဟာ ဒေါ်မြက အသံပေးပြီး ချက်ချင်းရှေ့ရော

က်လာသဖြင့် ခရောင်း ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။

သေချာတာက ရှိုင်း ပြန်လာလျှင် သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ ကလေးတွေကို ထားသွားရကောင်းလား ဆိုပြီး မကျေနပ်သံတွေ ထွက်လာမှာ ပဲဖြစ်သည်။

အခန့်မသင့်လျှင် ဒေါ်ဒေါ်မြနှင့် ဆက်ပြီး စကားများ နိုင်သေးသည်။ ကားပေါ်မှာ ပါလာခဲ့ရသည် အထိ ခရောင်း စိတ်မဖြောင့်နိုင်။

“သားတို့ အပြင်မထွက်နဲ့ နော်၊ အိမ်ပေါ်မှာ ဘွားဘွားမြ ရှိတယ်၊ တီတီ အပြင်ခဏလိုက် သွားမလို့ ”

“ခဏလဲမဟုတ်ဘဲနဲ့ တီတီက ညာပြန်ပြီ”

ဟု ပြန်ပြောသည့် ညီသူ စကားသံက နားထဲမှာ စွဲထင်နေသည်။

“ခရောင်း”

“ဟင်”

“ငြိမ်လှချည်လား၊ ဘယ်သွားမှာ လဲ၊ ဘာညာ မမေးတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ဘယ်သွားမှာ လဲ”

ခရောင်း မေးလိုက်တော့ ခုမှ မေးဖော်ရပါလားဆိုသည့် အကြည့်နှင့် လှည့် လာပြီး ကြင်နာ ကရယ်၏။

“မေးမလို့ ပါဟယ်၊ စိတ်က အိမ်ကိုရောက်သွားလို့ ပါ၊ နင်ကလဲ . . .”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ငါကလဲ ဘာမှ မပြောရသေးပါဘူး၊ မေးမှ ပြောရတာ ကောင်းလို့ နင့်ကို မေးစေချင်တာ”

“အခု မေးပြီ၊ ကဲ ပြော”

“ငါ . . .”

ကြင်နာက မပြောချင်တာမဟုတ်ဘဲ တစ်ခုခုကို လေးနက်သွားတာမျိုးဖြစ်ကာ စကားမဆက်ဘဲနေ၏။ ကားကို ဈေးချို ဘက်ကနေ ပြန်ပတ်ပြီး ဟိုဝင်ဒီထွက်နှင့် တော်တော်ကြာမှ သက်ပြင်း လေးချကာ . . .

“ငါ ဇော်နဲ့ သွားတွေ့မလို့ ”

“ဘာ . . . ဇော်နဲ့ ဟုတ်လား၊ သူ အနိုင်ယူတတ်လွန်းလို့ သည်းမခံနိုင် တော့ဘူး၊ သူနဲ့ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီဆို . . .”

“ဒါပေမယ့် သူ ဖုန်းဆက်တော့ ငါ ကြွေသွားတယ်”

ခရောင်း စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ။ ရည်းစားတွေမများ ပေမယ့် ဇော်နဲ့ ပေါင်းလျှင် နှစ်ယောက် တော့ရှိပြီ ဖြစ်၏။

ထိုနှစ်ယောက်စလုံးမှာ ရည်းစားနဲ့ တွေ့တိုင်း တစ်ခုခု အဆင်မပြေ လို့ ဖြေရှင်းဖို့ ရှိလာတိုင်း ပြေးလွှားပါဝင်ခဲ့ရတာ ဘယ်သူလဲ။

ကြင်နာသည် ရည်းစားနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ပြီဆို သူရှိတဲ့ နေရာကို သွားသည်။ ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လှမ်းမြင်နေရသည့် အကွာအ ဝေးလောက်မှာ ရှိနေတာတောင်မှ စာတစ်စောင်ကောက်ရေးပြီး . . .

‘ခရောင်း သူ့ကိုသွားပေးလိုက်စမ်းပါ’ ဆိုတာမျိုး . . .

အမှတ်တမဲ့ဆုံမိကြတဲ့ အခါ သူမက မြင်လိုက်ပြီ ဟိုတစ်ယောက်က မမြင်သေးလျှင် . . .

“ခရောင်း ခဏ နောက်ချန်နေခဲ့စမ်းပါ။ နင့်ကိုမြင်ရင် သူ လာမေးလိ မ့်မယ်၊ အဲဒီ တော့မှ ငါရှိတဲ့ ဆီ ပြပေးလိုက်၊ ငါက မမြင်တယ်ဆိုတာ

မဖြစ်စေချင်လို့”

စသည့် လှုပ်ရှားမှုတွေမှာ ကိုယ်ပဲ မိန်းကလေးတန်မဲ့ ပြေးလွှားဆောင်ရွက်ခဲ့ရတာ တွေ နည်းသလား၊ ခု ဘာအကြောင်းတွေ ရှိနေပြန်ပြီလဲ။

ရင်ထဲမှာ တော့ လေးလံနေပါပြီ။

“ခရောင်း”

“ဟင်”

“စိတ်ညစ်သွားပြီလား၊ ငါ့ကို ကူညီပါဟာ၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက်စွဲလမ်းတာ နင်သိပါတယ်”

ပြောနေရင်း ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာမှာ ချရပ်လိုက်၏ ။ ပြီးတော့ တင်ပါးထိရည်သည့် ဆံပင်တွေကို နှစ်ဖက်ခွဲ၍ ခပ်မြင့်မြင့်လေးစည်းထားသည့်ခရောင်းကို ဝေ့ကြည့်သည် ။

ခေါင်းစည်းကွင်းလေးတွေရော၊ တီရှပ်ဗေဒါရောင်အကွက်လေးရော အဆင်ပြေပါသည် ။ တောက်တောက်ပပ သိပ်မရှိသော်လည်း ခရောင်းက ချစ်စရာလေးမို့ ဘာဝတ်ဝတ် ကြည့်ကောင်းသည် ပင်။

“ခုလေ နင် . . . နင် ဇော်ဆီကို ခဏသွားပေးပါ”

“ဘာ . . . ဘယ်လို”

“လန့်မသွားပါနဲ့ နင်ကလဲ၊ စကားလေးနည်းနည်းပြောပြီး ခဏလေးထိန်းထားပေးပါ၊ ငါ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ မတွေ့မဖြစ်လို့ . . .”

“နောက်တစ်ယောက် . . .”

ခရောင်း မျက်လုံးပြူးနေတော့ ကြင်နာ့ မျက်နှာလေးက စိတ်မရှည်သလို မဲ့သွား၏ ။

“နောက်တစ်ယောက်ဆိုတာ ချစ်သူ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ”

“လက်ထပ်ရမယ်”

“ခရောင်း ကလဲဟာ ဘာတွေသံယောင်လိုက်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ စိတ်မရှည်ရတဲ့ အထဲ”

“အံ့ဩလို့ ပေါ့၊ နင့်မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူရှိတယ်ဆိုတာ ငါ့ကို တစ်ခါမှ မှ မပြောဘူးတာ”

ဟုတ်တယ်ဟု ပါးစပ်ကဝန်ခံလိုက်တာမျိုး ကြင်နာ ဘာမှ မပြောဘဲ မျက်နှာလေးညှိုးကျ သွား၏ ။ ပြီးတော့မှ နာရီတစ်ချက်ကြည့်ကာ . . .

“အဲဒါတွေပြောပြချင်လို့ ငါ နင်အားတာကိုမစောင့်နိုင်ဘဲ ဇွတ်ခေါ်လာခဲ့တာ”

“ပြောလေ”

“ငါ့ရဲ့ နို့ထိန်း ကြီးကြီးသန့်ကို နင် သိတယ်နော်”

“ကြင်နာရယ် နင့်ဘေးမှာ ၊ အမြဲရှိနေတဲ့ ဟာ အဆန်းလုပ်မေးနေပြန်ပြီ၊ ဆက်ပြောစမ်းပါ”

“ဟိုဘက်က စာလာမှ ကြီးကြီးသန့်က ငါ့ကို အသိပေးတာ၊ ငါလေ နင့်ကို အရမ်းခင်ပြီး ရင်းနှီးတဲ့ သူမို့လို့ ပြောပြရမှာ ရှက်ဖို့ လဲကောင်းပါတယ်”

“ပြောပါ၊ ဘာလဲ”

မထိတထိ အပြုံးလေးနှင့် အမြဲချိုနေတတ်သည့် မျက်နှာလေးက အနီရောင်သမ်းအောင် ပြောင်းလဲနေသဖြင့် ခရောင်း စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်

သွားမိသည် ။

“ပြောလေဟာ၊ လက်ထပ်ရမယ့်လူရှိနေတာ ခုမှ သိလို့ ငါက အံ့ဩ တာပါ။ နင့်မိဘတွေ လူကြီးချင်း အစကတည်းက စီစဉ်ခဲ့တာနေမှာ ပေါ့၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့ ရှက်ရမှာ လဲ”

“ မဟုတ်ဘူး ”

ကြင်နာ က စတီယာရင်မှာ လက်ဆန့်တင်၍ ကူရှင်မှာ ခပ်လျော့ လျော့မှိုလိုက်ကာ . . .

“လူကြီးတွေ စီစဉ်ခဲ့လဲ ငါ မချစ်နိုင်ဘဲနဲ့ တော့ မရှိတော့တဲ့ လူတွေ အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို မစတေးပါဘူး၊ အဲဒီ လိုပြောတာ ရိုင်းချင်ရိုင်းမ ယ်၊ ဒါပေမယ့် မိဘကိုစော်ကားတာမှ မဟုတ်တာ၊ သူတို့ က စွန့်ခွာထား ရစ်ခဲ့တဲ့ သူ၊ ဟိုဘက်ဘဝတစ်ခုကို ရှေးရှုပြီး ဒီဘဝက သားတွေ သမီး တွေဆိုတာကိုလဲ မသိတော့ဘူး၊ ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ သူက ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့် စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ချက် နဲ့ တည်ဆောက်ခွင့်မရှိရဘူးလား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမယ့် သားလိမ္မာ သမီးလိမ္မာဖြစ် ကြဖို့ က . . .”

“ပတ်ဝန်းကျင်က အမှတ်တွေပေးအောင်လို့ ပါဟာ၊ သူတို့ အမှတ်ခြစ် ပေးရုံနဲ့ ဘဝစာမျက်နှာ တွေမှာ ဂုဏ်ထူးတန်းဝင်မသွားနိုင်ပါဘူး။ ငါ့ခံ ယူချက်ကတော့ သေဆုံးသွားတဲ့ သူတွေကို အစွဲအလမ်းကြီးကြီးနဲ့ ဒုက္ခ ပေးသမျှ ခါးစည်းခံရမှာ သဘာဝကျဘူးလို့ ထင်တယ်”

“ဒါဆိုလဲ သူက ကိုယ့်ရဲ့ နို့ထိန်းပဲဟာ မယူနိုင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်ပေါ့၊ သူဟာသူ ဟိုဘက်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ပြောလိမ့်မယ်”

“အဲဒီ လိုမရလို့ ပေါ့ ခရောင်းရယ်၊ ခုကိစ္စက လက်ထပ်ဖို့ တစ်ခုတ

ည်း မဟုတ်ဘူး ”

ကြင်နာ့ မျက်ခုံးတန်းလေးတွေ တွန့်ကုပ်နေကြ၏ ။ ဒီစကားကို ပြောဖို့ အတွက် တော်တော်အားထုတ်နေရသည့်နှယ် . . .။

“ငါ အခု သုံးစွဲကိုင်တွယ်နေတဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေက သူတို့ ပိုင်တာတွေ တဲ့ ”

“ဟင် . . .”

ခရောင်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေ တော်တော်နှင့်ပြန်မစေ့နိုင်။ ဒါ ဖြစ်နိုင် ပါ့မလား။ ကြင်နာဖော် ဘယ်လောက်ထိချမ်းသာတယ်ဆိုတာတောင် ဘယ်သူမှ သေချာမခန့်မှန်းနိုင်တာကို . . .

“ဟုတ်ရဲ့ လား ကြင်နာရယ်၊ နင် မငြင်းနိုင်အောင်များ စီစဉ်ခဲ့တာ လား”

ကြင်နာ က ခေါင်းတွင် တွင် ခါနေကာ . . .

“ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ ဟုတ်တယ် ”

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ သူတို့ က ဘယ်ကလဲ ”

“ရန်ကုန်က မြို့တိုင်းမှာ ငွေစုဘဏ်ကြီးတွေ ဖွင့်နေတဲ့ ဦးတက်နေ ”

“ဦးတက်နေ ”

မသိဘဲနေမလား၊ ဒီဘဏ်သူဌေးက နိုင်ငံကျော်၊ ကမ္ဘာကျော်ပဲ။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ က လုပ်ငန်းတွေထူထောင်ပြီး ဖေဖေကို ဦးစီးခိုင်းထားတာတဲ့ ၊ ဖေဖေက သူတို့ လင်မယားရဲ့ အသက်ကို ကယ်ခဲ့ဖူးလို့ စည်းစိမ်တွေ တစ်ဝက်ပုံပေးပြီး ရင်းနှီးပေးထားတာတဲ့ ”

“ဒါဆို အပိုင်ပေးတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ကြီးကြီးသန့် ငါ့ကို အားလုံးပြောပြတယ်။ ဖေဖေကလဲ သိပ်ကို စနစ် ကြီးတဲ့ သူဆိုတော့ ကိုယ့်မိသားစုအတွက် ပြည့်စုံအောင်သုံးစွဲတာပဲ ရှိတယ်။ ဘာတစ်ခုမှ အပိုမထုတ်ခဲ့ဘူးတဲ့ ၊ အခု ငါပိုင်ဆိုလို့ ဖေဖေမဆုံးခင် ကထူထောင်သွားတဲ့ ကုန်လှောင်ရုံနဲ့ တွဲတဲ့ ၊ ပွဲရုံလေးတစ်ရုံပဲရှိတော့ တယ်”

“လက်ထပ်ရမှာ က သူတို့ သားနဲ့ လား၊ အမွေကိစ္စက ဘယ်လိုပါလာ တာလဲ၊ သူ့သားကို လက်မထပ်ရင် ဒါတွေကို ပြန်သိမ်းမယ်တဲ့ လား။”

“ဒီလိုကြီးတော့ ဘယ်ပြောမလဲဟ၊ လက်ထပ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြတာကလဲ မိဘချင်းရင်းနှီးလွန်းလို့ ခိုင်မာခဲ့ကြတာ။ ဖေဖေတို့ ဘာမှ မပြောနိုင်၊ မမှာ နိုင်ဘဲ ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ပြီးဆုံးသွားခဲ့တာဆိုတော့ ငါပဲ ဘာမှ သိခွင့်မရခဲ့တာပါ။ သူတို့ ကတော့ လက်ထပ်စေချင်ပြီဆို တာလောက်ပဲ ပြောတာပေါ့၊ ဖေဖေက ပြောထားနှင့်ပြီးသားလို့ ထင်တာလဲပါမယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါက ခေါင်းခါလိုက်ရင် ဘာလုပ်သင့်သလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ သိရမှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ငါ ဇန့်ကိုချစ်တယ်”

“နင်ကလဲ ကြင်နာရယ် ဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုမှ တော့ နင် လက်ခံရတော့မှာ ပဲ မဟုတ်ဘူး လား၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်သေးရင် တစ်ခုပဲရှိတော့တယ်။ အားလုံးကိုထားခဲ့ပြီး ဇန့်နောက်ကို နင် လိုက်ရဲရင် လိုက်သွား”

“ဇော် ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်လောက်တဲ့ အခြေအနေလေးပဲရှိတာဟ၊ ပြီးတော့ မိသားစုတွေအ များကြီးပဲ၊ ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်နဲ့ ပေါင်းပြီး သူ့ဘဝထဲကို ဝင်လိုက်ဖို့ သတ္တိရှိပေမယ့် ငါ့မှာ လက်ချည်းသက်သက်နဲ့ တော့ မစွန့်စားရဲဘူး၊ ထပ်မရရင်နေပါစေ ငါ မဆင်းရဲချင်ဘူး”

ကြင်နာ့ကို ခရောင်း သနားသွားမိသည် ။ ဒါမှန်တာပဲဟု တွက်ကာ

ဘယ်လိုပေးမကူညီရမလဲဆိုတာကို တွေးမိလာ၏။

“ပြောလေ၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“ဇော်နဲ့ ချိန်းထားတဲ့ နေ့ကျကာမှ သူက မန္တလေးကို ရောက်လာတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ငါနဲ့ လက်ထပ်ရမယ့်သူ၊ နာမည်က ‘နေဗဟို’ တဲ့ ”

“ဟုတ်လား၊ နင်သူ့ကို တွေ့ကြည့်လိုက်ပါလားဟာ၊ ဇော်လိုပဲ ချောချောတောင့်တောင့်ပုံစံ မျိုးဆိုရင် လောလောဆယ် မချစ်နိုင်ရင်တောင်မှ နောက်တော့ သာယာစိတ်လေးဖြစ်လာမှာ ပါ”

“ငါ သူ့ကိုသိပါတယ်၊ သူနဲ့ ငါ ငယ်ငယ်ကတည်းက ဆုံဖူးပြီးသား”

“ဟုတ်တယ်”

“အင်း၊ ငါ ခြောက်တန်းရောက်တော့ သူက ကိုးတန်းလေ၊ သူ ငါ့ကို စာသင်ပေးဖူးတာ”

“ဒါဆို အရမ်းစိမ်းကြတာမှ မဟုတ်ကြတာ ကြင်နာရယ်၊ ဘာလဲ၊ ရုပ်တအားဆိုးလို့ လား”

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် နင်ကမှ ရည်းစားမထားဘူးတာ၊ အချစ်ဆိုတာ လှတာချောတာနဲ့ ချည်းပဲ သက်ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး ဟ၊ ငါ ဆင်းရဲမှာ ကြောက်ပေမယ့် ဇော်ကိုပဲချစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်တော့ ငါ ဇော်ကို ငါ မပြတ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ကိုနေ့ကိုလဲသွားတွေ့မယ်၊ ဇော်ကိုလဲ စိတ်ဆိုးမခံနိုင်ဘူး”

အကြောင်းစုံနားလည်သွားပြီဆိုတော့ ဒီတစ်ခါ ခရောင်းစိတ်ပါလ

က်ပါ ခေါင်းညိတ်မိ၏ ။

“ပြောလေ၊ ငါ ဘာသွားပြောပေးရမလဲ”

“နင်က မလိမ်တတ်ပါဘူး၊ ရှုပ်ကုန်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောကာ သူမဘာသာ စာတစ်စောင်အမြန်ရေးပြီး ခရောင်းလက်
ထဲထည့်၏ ။ ပြီးတော့ ဘယ်နေရာမှာ ပြန်ဆုံမည်ဟု ပြော၍ အနီးဆုံးထိ
လိုက်ပို့သေးသည် ။

စာကိုကိုင်ပြီး ဆင်းလိုက်မိသည့်အချိန်မှာ ရှိုင်းကို သတိရလိုက်၏ ။
တွေ့ရင်ပြောဦးမည် ထင်သည် ။

“နင် ဒုက္ခရောက်ဦးမယ် ကြည့်နေ” လို့ . . . ။

*

အခန်း (၃)

“သူက ဘာသဘောလဲ”

“မသိဘူး”

လို့ ခရောင်း ဖြေလိုက်တော့ ဇော် မျက်ခုံးတွေ ဆတ်ခနဲကျုံ့သွား၏။ သူက မကျေနပ်တာကို သိသာအောင်ပြပေမယ့် ခရောင်းက ဂရုမစိုက်စွာ မျက်နှာလွှဲပစ်သည်။ ။

ဟုတ်တယ်လေ၊ မသိလို့ မသိဘူးပြောတာ၊ မကျေနပ်တော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ၊ ကြင်နာ ပြောသွားတာကိုပဲကြည့် . . .

‘ကိုနေ့ကိုလဲသွားတွေ့မယ်၊ ဇော်ကိုလဲစိတ်ဆိုးမခံနိုင်ဘူး’ တဲ့ ။

ဟိုကိုလည်း လက်မလွှတ်နိုင်၊ ဒီဘက်ကိုလည်း ပြတ်တောက်သွားမှာ စိုးသည်။ ဒါပေမယ့် သူမ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာ လည်း တော့ ဘယ်သူကသိမှာ လဲ။

“ဒီမှာ ခရောင်းရင့် . . .”

မျက်နှာလွှဲနေရာကနေ ခရောင်း သူ့ဘက်ကိုပြန်လှည့်သည်။ ။ ဇော်က မပြောသေးဘဲ မလိမ်မိုးမလိမ္မာရုပ်လေးနှင့် လူကို ဂရုမစိုက်တာတွေ လာလုပ်ပြနေသည့် ခရောင်းကို စိုက်ကြည့်သည်။ ။

ဘာလေးလဲ၊ ကြင်နာ ရောက်လာတိုင်း သူမ ပါလာသည်။ ။ မလှမ်းမကမ်းမှာ နေပြီး ကြင်နာ လက်ယပ်ခေါ်တာနှင့် အနားရောက်လာတတ်

၏ ။

သွားလေရာပါနေတတ်ပြီး ကြင်နာအတွက် ပျာနေတတ်လွန်းလို့ ကြင်နာတို့ အိမ်က အိမ်ဖော်လေးလို့ တောင် သူ ထင်ခဲ့ဖူးသည် ပဲ၊ ပြီးတော့မှ သာ နင်နဲ့ ငါနဲ့ ပြောဆိုရင်းနှီးနေကြလို့ သူငယ်ချင်းတွေမှန်း သိခဲ့ရသည် ။ ခရောင်းရင့် ဆိုသည့် သူမလေးသည် ကြင်နာ တစ်ယောက်၏ ရှေ့မှ လွဲလျှင် မျက်နှာထားနဲ့ မျက်ဝန်းလေးတွေက အဲဒီ လိုပဲ ဘာမထီပုံစံ။

“မင်းကို တို့ မေးနေတာ သူ ဒီကိုမလာနိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်းတစ်ခုခု ...”

မကျေနပ်ခြင်းကြောင့် စားပွဲကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်လိုက်မိလျှင် ဖင်ကပ်ပဲကျန်တော့သည့် အအေးပုလင်းက ဒစ္စကိုကသွား၏ ။

ခရောင်းက ပုလင်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်လေးနှင့်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ဆီကို မျက်လွှာပင့်လာကာ ...

“အကြောင်းရင်းတစ်ခုခုကို အဲဒီ စာထဲမှာ ရေးထားမှာ ပါ။ ရှင်ဖတ်ကြည့်ပြီးပြီမဟုတ်လား”

“ဘာမှ မရေရာဘူး၊ ဘယ်ကဧည့်သည် လဲ၊ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ ဧည့်သည် မို့လို့ လဲ”

“အို ... ဒုက္ခပါပဲ”

ထိတ်လန့်စိုးရိမ်၍ ညည်းတာမဟုတ်ဘဲ ရှုံ့မဲ့မဲ့စိတ်ပျက်စွာကြည့်နေရင်း ဒုက္ခညည်းလိုက် သဖြင့် ဇော်ဒေါပွသွား၏ ။

“ဘာဒုက္ခတာလဲ၊ မင်းကို သူခိုင်းလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး လား၊ မင်းနဲ့ သူ သူငယ်ချင်းတွေပဲ၊ ခွေးလိမ္မာတစ်ကောင်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲကို စာထည့်လွှတ်လိုက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ကြည့်စမ်း”

“စာပေးပြီးမှ တစ်လုံးမှ မပြောမဆိုဘဲ ဘာသံမှ မထွက်တော့ဘဲ ထိုင်နေတာ ဘာလဲ”

“ဘာရမှာ လဲ၊ သူ့ဘာသာ ရေရေရာရာမပြောချင်လို့ ဒါမှ မဟုတ် မပြောနိုင်လို့ မရေးလိုက် တာ ကျွန်မနဲ့ ဘာဆိုလဲ”

“မဆိုဘူးလို့ မပြောနဲ့ လေ၊ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း မပြောနိုင်ရင်တောင်မှ သူ့အကြောင်း တစ်ခုခု မင်းပြောရမှာ ပေါ့။ မလာနိုင်ရင် ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်တာနဲ့ ပြီးတယ်၊ လူကြုံပါးလွတ်လိုက်ကတည်းက မင်းပြောနိုင်တာ တစ်ခုခုကို သူထည့်ပေးလိုက်မှာ ပဲ”

“ရှင့်ရဲ့ တစ်ခုခုတွေက များ လှချေလား”

ပြော၍ ခရောင်း ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်၏ ။ သူ စားပွဲကိုပုတ်ပစ်လိုက် ကတည်းက ဘေးကလူတွေ သတိထားမိကုန်ကြတာဖြစ်သည် ။ လူတွေ သိမှာ စိုးလို့ ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေးထိုင် နေလည်း သူ ဖောင်းနေသမျှ ကို ယိပ်လိုမိခံရမှာ မို့ . . .

“ဒီမှာ ရှင်ပြောသလိုပဲ ကျွန်မက ခွေးတစ်ကောင် မဟုတ်ဘူး ၊ ဘာ တစ်ခုခုမှ သူ ထည့်ပေးမပေးဘူး၊ အဲဒါ သေချာတယ်၊ ရှင် ဘာမှာ ချင် သလဲ၊ မှာ စရာ မရှိရင် သွားမယ်”

“နေဦး”

ခရောင်းက စကားဆုံးသည် နှင့် ကျောခိုင်းလိုက်သည် ။ ဇော်က အမိ နို့ဆန်ဆန်တားဆီးကာ . . .

“သူ ဘယ်မှာ လဲ”

“ပြောပြလိုက်ပါလို့ မမှာ လိုက်တဲ့ အတွက် မပြောနိုင်ဘူး”

ဘေးစောင်းနှစ်ဖက်မှာ ဆံပင်နှစ်ဖက်စည်းချထားသည့် ဂျစ်ကန်ကန် မျက်နှာလေးကို ဇော်က အလွန်အမင်းကြည့်မရဖြစ်နေသည့် မျက်ဝန်းများ နှင့် စူးစိုက်လျက် . . .

“ပြောလိုက်၊ နာရီဝက်ထပ်စောင့်မယ်၊ အဲဒီ မှာ ဘာအကြောင်းပဲရှိရှိ ထားခဲ့လိုက်လို့ ”

*